

NEW YORK TIMES BESTSELLER

YOUNG ADULT

HOLLY JACKSONOVÁ

Mrtvá
holka,
dobrá
holka

THRILLER

ČÁST PRVNÍ

COSMOPOLIS

HOLLY JACKSONOVÁ

Mrtvá
holka,
dobrá
holka

ČÁST PRVNÍ

Tahle je pro vás všechny.
Díky, že jste se mnou zůstali
až do konce.

ČÁST PRVNÍ

kapitola 1

Mrtvý pohled, tak se o něm mluví, že ano? Bez života, skelný, prázdný. Mrtvé oči ji poslední dobou provázely všude, vždycky číhaly nedaleko. Skrývaly se v zadních záhybech její mysli a doprovázely ji do snů. *Jeho* mrtvé oči přesně v okamžik, kdy z nich vyprchal život. Viděla je i v těch nejzběžnějších pohledech a nejhlubších stínech a někdy také v zrcadle, když si vypůjčily její tvář.

A Pipa je taky viděla právě teď, jak ji propichují skrz naskrz. Mrtvé oči v hlavě mrtvého holuba rozplácnutého na jejich příjezdové cestě. Skelné a bez života kromě odrazu jejího vlastního pohybu, když si klekla a natáhla k němu ruku. Nechtěla se ho dotknout, jen se přiblížit.

„Připravená, bramborko?“ ozval se za ní tátův hlas. Trhla sebou, když za sebou zavřel dveře s ostrým klapnutím, v jehož ozvěně se skrýval výstřel z pistole.

Její další společník.

„A-ano,“ odpověděla, zvedla se a zklidnila svůj hlas. *Dýchej, prostě to rozdýchej.* „Podívej,“ ukázala zbytečně, „mrtvý holub.“

Táta se sklonil, a jak přimhouřil oči, udělaly se mu okolo nich v černé kůži vrásky. Na kolenou se mu nakrabatily čistoskvoucí oblekové kalhoty. A pak se mu na obličejí objevil výraz, který tak dobře znala. Měl v úmyslu prohlásit něco zábavného a směšného jako –

„Holubí nádivka k večeři?“ pronesl.

Jo, jako na zavalanou. Téměř každá druhá věta teď byla nějaký vtípek, jako by se táta až moc snažil, aby se Pipa alespoň trochu usmála. Nechala se obměkčit a zvedla koutky úst.

„Jedině, když si k tomu dáme ještě krysotto,“ opáčila, přestala konečně zírat do holubových mrtvých očí a hodila si svůj bronzový batoh na jedno rameno.

„Ha!“ Táta ji s širokým úsměvem poklepal po zádech. „Má morbidní dcera!“ Ve tváři se mu objevil další povědomý výraz, neboť mu došlo, co právě řekl a kolik dalších významů se skrývá v těch třech jednoduchých slovech. Pipa nedokázala smrti uniknout, a to ani v tomhle prosluněném srpnovém dopoledni a v nestřežené chvíli se svým tátou. Teď už zřejmě nežila pro nic jiného.

Táta ze sebe ten nepříjemný dojem hned setřásl. U něj to vždycky trvalo jen okamžik. A pak hlavou pokynul k autu. „Tak pojď, na tuhle schůzku bys neměla přijít pozdě.“

„Jo,“ přikývla Pipa, otevřela dveře a usadila se. Netušila, co by měla říct jiného, protože v duchu stále zůstávala u domu, tam u mrtvého holuba, třebaže už odjeli pryč.

Do přítomnosti se vrátila, až když dorazili na parkoviště u nádraží v Little Kiltonu. Bylo tu docela plno a slunce se odráželo od karosérií aut, která tu stála vyrovnaná do řad a patřila lidem dojíždějícím odsud do práce.

Táta si vzdychl: „Ach jo, ten vošoust s poršákem mi zase sebral místo.“ *Vošoust*: slovo, u nějž Pipa okamžitě zalitovala, že ho tátu nedávno naučila.

Poslední volná místa byla až na vzdáleném konci parkoviště poblíž drátěného plotu, kam už žádná kamera nevidí. Bývalé působiště Howieho Bowerse. V jedné kapse peníze, ve druhé papírové sáčky. A než to Pipa stihla zarazit, cvaknutí bezpečnostního pásu se náhle proměnilo v klapání bot Stanleyho Forbese na asfaltu přímo za ní. Najednou byla noc, Howie už neseděl za mřížemi, ale přímo tady v oranžovém světle, místo očí tmavé stíny. Stanley k němu dojde a vymění hrst bankovek za svůj

život, za svoje tajemství. A jak se tváří s mrtvými očima otočí k Pipě, otevře se mu v těle šest ran a po košili mu až na asfalt teče krev a nějak záhadně se dostane Pipě na ruce. Celé ruce má od krve a –

„Jdeš, bramboro?“ Táta jí drží otevřené dveře.

„Jasně,“ odpoví a otře si ruce o své nejelegantnější kalhoty.

Vlak do Marylebone v Londýně je nacpaný. Lidé se mačkají, rameno na rameno, a když do sebe narazí, místo omluvy se na sebe rozpačitě usmívají sevřenými rty. Na kovové tyči se drží příliš mnoho rukou, a tak se Pipa chytí pokrčené tátovy paže, aby se dokázala udržet na nohou. Jen kdyby to fungovalo.

Charlieho Greena zahlédla ve vlaku dvakrát. Poprvé to byl zátylek nějakého muže předtím, než se pohnul, aby lépe viděl do novin. Podruhé to byl muž stojící na nástupišti se zbraní v ruce. Když ale nastoupil do jejich vagónu, obličej se mu proměnil, Charliemu se náhle vůbec nepodobal a místo zbraně svíral deštník.

Uplynuly už čtyři měsíce, a policie ho ještě nenašla. Jeho manželka Flora se přihlásila na policejní stanici v Hastings před osmi týdny. Na útěku se zjevně rozdělili. Netušila, kde se její manžel nachází, ale na internetu se šušovalo o tom, že se mu podařilo utéct do Francie. Pipa ho ale i tak stále vyhlížela, ne proto, že by chtěla, aby ho chytili, ale proto, že potřebovala, aby se našel. A v tom rozdílu bylo zahrnuto vše, proč se nic nemohlo vrátit do normálu.

Táta zachytil její pohled. „Jsi z té schůzky nervózní?“ zeptal se přes skřípějící brzdy, jak vlak vjížděl do stanice Marylebone. „Bude to v pohodě. Jen poslouchej Rogera, ok? Je to skvělý právník a ví, o čem mluví.“

Roger Turner byl jedním z právních zástupců v tátově firmě a zjevně byl nejlepší na případy obvinění z pomluvy. Po pár minutách ho našli stát před starou kancelářskou budovou z červených cihel, v níž měli sjednanou zasedací místnost.

„Ahoj, Pipa, rád tě zase vidím,“ pozdravil Roger a napřáhl k ní ruku. Pipa se rychle podívala, jestli na té její není nějaká krev, a teprve pak mu ji podala. „Prima víkend, Viktore?“

„Jo, díky, Rogere. A taky si nesu něco k obědu, takže se chystá i báječné pondělí.“

„Tak půjdeme radši na to, jestli jsi připravená?“ zeptal se Roger Pipy, podíval se na hodinky a druhou rukou sevřel lesklý kufřík.

Pipa přikývla. Ruce měla zase vlhké, ale tentokrát to byl jen pot. Jen pot.

„Bude to v pohodě, zlato,“ řekl jí táta a narovnal jí límeček.

„Určitě, mám za sebou už spoustu mediací,“ usmál se Roger a uhladil si šedé vlasy. „Žádný strach.“

„Zavolej mi, až skončíte.“ Táta se k ní naklonil, aby jí mohl dát pusku do vlasů. „Večer se uvidíme doma. Rogere, my se pak potkáme v kanceláři, jo?“

„Jistě, měj se, Viktore. Až po tobě, Pipa.“

Zasedací místnost 4E byla v nejvyšším podlaží. Pipa požádala, jestli by mohli jít po schodech, protože když jí bude srdce bušit kvůli výstupu, nebude bušit z jiného důvodu. Takhle si to vymyslela, a proto teď chodila běhat, kdykoliv se jí začala svírat hrud. A pak běžela, dokud nepocítila jinou bolest.

Vystoupali po schodišti až nahoru, zadýchaný Roger jen pár kroků za ní. Na chodbě před dveřmi 4E stál elegantně oblečený muž. Když je zahlédl, usmál se.

„Vy jste jistě Filipa Fitz-Amobiová,“ promluvil. Další napřažená ruka, další rychlá kontrola krve. „A vy budete její poradce, Roger Turner. Já jsem Hassan Bashir a dnes budu vašim nezávislým mediátorem.“

Usměje se a posune si brýle nahoru po úzkém nose. Vypadá mile a je tak natěšený, že skoro poskakuje. Pipa mu nechce zkazit den, ale právě to se jí nepochybně podaří.

„Ráda vás poznávám,“ řekne a odkašle si.

„Já vás také.“ Tleskne rukama, až sebou Pipa trhne překvapením. „Takže druhá strana již čeká v zasedací místnosti. Všichni jsme připraveni začít.“ Pohlédne na Rogera a dodá: „Pokud tedy ještě předtím nemáte nějaké dotazy.“

„Nemáme, děkuji.“ Když jim Hassan otevře dveře do místnosti 4E, Roger se postaví před Pipu, aby převzal vedení. Uvnitř je ticho. Roger vejde a Hassanovi poděkuje pokývnutím. A pak je na řadě Pipa. Nadechne se, vytáhne ramena až k uším a pak vzduch vypustí přes stisknuté zuby.

Připravená.

Vešla do místnosti a první, co spatřila, byla jeho tvář. Na opačné straně dlouhého stolu viděla jeho ostře řezané lícní kosti směřující k ústům, jeho rozčuchané blondaté vlasy odhrnuté z čela. Vzhlédl. Setkali se pohledem. V jeho očích se zablesklo cosi temného a škodolibého.

Max Hastings.

kapitola 2

Její nohy se zastavily. Nemusela jim nic říkat, šlo o jakési prapůvodní nevyřčené vědomí – kdyby udělala ještě jeden krok, byla by u něj už příliš blízko.

„Posaď se, Pipa,“ promluvil Roger, povytáhl židli přímo naproti Maxovi a pokynul jí. Vedle Maxe naproti Rogerovi seděl Christopher Epps, stejný advokát, který Maxe zastupoval u soudu. Tváří v tvář se Pipa s tímhle mužem naposledy setkala na svědecké lavici. Tehdy měla na sobě úplně stejné oblečení jako dnes a on ji svým štekavým úsečným hlasem štal jako lovnou zvěř. I jeho nenáviděla, ale ten pocit se utopil a zcela prolnul s nenávisť, kterou cítila k osobě přímo naproti ní, vzdálené jen na délku stolu.

„Výborně, dobrý den všem,“ promluvil vesele Hassan a posadil se na předem určenou židli, umístěnou v čele stolu mezi oběma stranami. „Nejdřív si musíme odbýt trošku toho představování. Moje role coby mediátora znamená, že tu jsem, abych vám pomohl dojít k dohodě a vypořádání přijatelnému pro obě strany. Mým jediným zájmem je, abyste byli všichni spokojeni, ano?“

Hassan zjevně nepochopil, jak se věci mají.

„Smyslem mediace je v zásadě snaha vyhnout se soudnímu sporu. Projednávání u soudu přináší spoustu nepříjemností a je také drahé pro všechny zúčastněné. Vždy je tedy lepší zjistit, zda ještě předtím, než je podána žaloba, nelze dosáhnout dohody.“ Široce se usměje nejdřív na Pipu a Rogera a pak se otočí k Maxově straně. S naprosto stejným úsměvem.

„Pokud se nám nepodaří dohody dosáhnout, pan Hastings a jeho zástupce mají v úmyslu podat žalobu pro pomluvu na slečnu Fitz-Amobiovou

kvůli jejímu tweetu a článku na blogu, zveřejněným na sociálních sítích třetího května tohoto roku. V těchto příspěvcích byla údajně obsažena pomlouvačná prohlášení a také audio nahrávka.“ Hassan nahlédne do svých poznámek a pokračuje: „Pan Epps jménem navrhovatele pana Hastingse tvrdí, že daná utrhačná prohlášení měla na jeho klienta velmi závažný dopad, a to nejen co se týká psychické pohody, ale zároveň mu způsobila i neodčinitelnou škodu na jeho reputaci. To pak vedlo k finanční újmě, za niž poškozený požaduje náhradu.“

Pipa sevřela ruce v klíně v pěst, až jí klouby vystoupily na povrch jako nějaká prehistorická páteř. Nebyla si jistá, jestli tady vydrží sedět a všechno tohle poslouchat. Nebyla si zatraceně vůbec jistá, jestli tohle zvládne. Ale pokusila se to rozdýchat, kvůli tátovi a Rogerovi a taky kvůli nebohému Hassanovi.

Před Maxem samozřejmě stála na stole jeho odporná láhev na vodu. Zakalená tmavě modrá plastová láhev s odklápěcím gumovým pítkem. Pipa ji u něj neviděla poprvé. Zkrátka ve městě tak malém jako Little Kilton mají běžeké trasy tendenci prolínat se a potkávat. Teď už vlastně očekávala, že jakmile si půjde zaběhat, potká někde cestou i běžícího Maxe. Jako by to snad dělal záměrně. A vždycky měl s sebou tuhle pitomou modrou láhev.

Max zahlédl, jak se Pipa na láhev dívá. Natáhl se pro ni, zmáčkl knoflík, aby s cvaknutím odklopil víčko, dlouze a hlasitě se napil a vodu v puse si ještě poválel. A celou dobu na Pipu upíral svůj pohled.

Hassan si trochu uvolnil kravatu. „Takže, pane Eppsi, kdybyste byl tak laskav a pustil se do vašeho úvodního prohlášení.“

„Jistě,“ promluvil Epps stejně ostrým hlasem, jaký si Pipa pamatovala, a urovnal si papíry před sebou. „Můj klient od chvíle, kdy slečna Fitz-Amobiová zveřejnila večer třetího května své hanlivé prohlášení, hluboce trpěl, a to zejména z toho důvodu, že slečna Fitz-Amobiová má

na internetu významný dosah; v době zveřejnění příspěvku se jednalo o takový počet sledujících, který přesáhl cifru tří set tisíc. V této souvislosti nutno zdůraznit, že můj klient získal skutečně špičkové vzdělání na jedné z prestižních univerzit, z čehož vyplývá, že by měl být velmi atraktivním kandidátem pro zaměstnání.“

Max se znovu napil ze své láhve, jako by tím chtěl advokátova slova zdůraznit.

„Nicméně pan Hastings měl v uplynulých měsících potíže najít zaměstnání, které si zaslouží, tedy odpovídající jeho úrovni. To zcela zřejmě souvisí s újmou na reputaci způsobenou hanlivým prohlášením slečny Fitz-Amobiové. Následně pak byl můj klient nucen bydlet i nadále se svými rodiči, neboť si nemohl najít odpovídající práci a nebyl s to platit nájem bytu v Londýně.“

Ach, nebohý sériový násilník, pomyslela si Pipa s pohledem upřeným na Maxe.

„Avšak újma se netýká pouze mého klienta,“ pokračoval Epps. „Zvýšeným stresem trpěli rovněž jeho rodiče, manželé Hastingsovi. Nedávno dokonce museli opustit Spojené království a na několik měsíců se přestěhovat do svého druhého domova ve Florencii. Jejich dům kdosi úmyslně poničil přesně v tu noc, kdy slečna Fitz-Amobiová zveřejnila své hanlivé prohlášení. Na přední stranu domu jim nasprejoval nápis: *Dostanu tě, ty násilnické prase* –“

„Pane Eppsi,“ přerušil ho Roger, „doufám, že nechcete naznačit, že s tím má moje klientka něco do činění. Policie ji v této souvislosti nikdy nevyslýchala.“

„Vůbec ne, pane Turnere,“ přikývne Epps. „Zmínil jsem tato fakta, jelikož z nich lze vyvodit kauzální souvislost mezi hanlivým prohlášením slečny Fitz-Amobiové a následným vandalismem. Dům byl totiž poničen pouze několik hodin po zveřejnění článku. Následkem tohoto činu se

pak rodina Hastingsových již ve vlastním domě necítila v bezpečí a byla nucena pořídit si na ochranu bezpečnostní kamery. Doufám, že tyto skutečnosti poměrně dobře odůvodňují nejen finanční těžkosti, kterými si pan Hastings prochází, ale také extrémní utrpení a bolest, které on i jeho rodina prožívají kvůli amorálnímu, ba podlému pomlouvačnému prohlášení slečny Fitz-Amobiové.“

„Podlé?“ ozvala se Pipa a tváře jí zahořely. „Napsala jsem o něm, že znásilňoval ženy, a to je taky pravda, takže –“

„Pane Turnere,“ vyštěkl Epps zvýšeným hlasem, „doporučuji, abyste své klientce domluvil, protože jakékoliv další hanlivé prohlášení, které zde učiní, by mohlo být klasifikováno jako urážka na cti.“

Hassan zvedl ruce. „Jistě, jistě, všichni se teď pokusíme uklidnit. Slečno Fitz-Amobiová, vaše strana bude mít příležitost promluvit později,“ řekl a znovu si povolil kravatu.

„To je v pořádku, Pipo, vím, co dělám,“ zašeptal k ní Roger.

„Rád bych slečně Fitz-Amobiové připomenul,“ promluvil znovu Epps, aniž se na ni vůbec podíval, pohledem spočíval pouze na Rogerovi, „že můj klient stanul před čtyřmi měsíci před soudem a byl shledán nevinným ve všech bodech obžaloby. Což je jediný důkaz, který potřebujeme, aby prohlášení učiněné třetího května mohlo být označeno za pomlouvačné.“

„Nicméně je nutno podotknout,“ ozval se teď Roger a urovnal si na stole vlastní papíry, „že prohlášení je možné označit za pomlouvačné pouze v případě, pokud je prezentováno jako fakt. Tweet mé klientky zněl takto: *Poslední informace ohledně Maxova soudu. Je mi jedno, čemu věří porota. Max je vinen.*“ Roger si odkašlal. „Výrok *Je mi jedno* tedy zcela jasně označuje následující prohlášení jako subjektivní, jako osobní názor, a nikoliv fakt –“

„To si prosím vás nechte od cesty,“ skočí mu do řeči Epps. „Snažíte se tu dovolávat svobody slova? Opravdu? Ale prosím vás. To prohlášení

bylo zcela zjevně myšleno a napsáno jako daný fakt a přiložená audio nahrávka byla prezentována jako autentická.“

„Taky autentická je,“ promluvila Pipa. „Chcete si ji poslechnout?“

„Pipo, prosím –“

„Pane Turnere –“

„Je zjevně zfalšovaná,“ promluvil poprvé Max, nesnesitelně klidně, se spojenýma rukama před sebou. Pohled upíral pouze na mediátora. „Vůbec to nezní jako já.“

„Jakože to nezní jako násilník?“ zavrčela Pipa.

„PANE TURNERE –“

„Pipo –“

„Dobrá, všichni se pokusíme trochu uklidnit.“ Hassan vstal. „Každý dostane příležitost promluvit. Nezapomeňte, že jsme tady, abychom zajistili spokojenost všech zúčastněných. Pane Eppi, mohl byste nám přednést, jaké náhrady škod váš klient požaduje?“

Epps sklonil hlavu a zespodu hromádky vytáhl list papíru. „Náhradu škody vzniklou na základě předpokladu, že by můj klient měl již celé čtyři měsíce pobírat plat odpovídající pozici člověka s jeho vzděláním, tedy minimálně tři tisíce britských liber, požadujeme ve výši dvanácti tisíc liber.“

Max znovu ucucel ze své láhve a při polknutí se mu zhoupł ohryzek. Pipa by nejradši tu pitomou láhev vzala a zarazila mu ji přímo do obličeje. Jestli má mít na rukou krev, měla by to být ta jeho.

„Žádná peněžní částka samozřejmě nemůže vynahradit bolest a duševní utrpení, kterým byl vystaven nejen můj klient, ale všichni z jeho rodiny. Avšak domníváme se, že osm tisíc liber by zde mohlo být adekvátních. Dostáváme se tedy k výsledné částce dvacet tisíc britských liber.“

„Směšné,“ prohlásil Roger a zakroutil hlavou. „Mé klientce je osmnáct let.“

„Pane Turnere, měl byste mě nechat domluvit,“ ušklíbl se Epps a olízl si prst, aby jím otočil stránku. „Nicméně jsme s mým klientem dospěli po jisté diskusi k závěru, že jeho přetrvávající utrpení vyplývá ze skutečnosti, že hanlivá prohlášení nebyla stažena a že se neobjevila ani žádná omluva, což by pro mého klienta mělo mnohem větší hodnotu než jakákoliv peněžitá náhrada škody.“

„Slečna Fitz-Amobiová vymazala své příspěvky již před několika týdny, jakmile jsme obdrželi váš prvotní dopis,“ ozval se Roger.

„Pane Turnere, prosím,“ opáčil Epps. Jestli od něj Pipa uslyší ještě jedno *prosím* tímhle tónem, tak možná rozbije ciferník i jemu. „Smazání tweetu po jeho zveřejnění nikterak nezmírňuje újmu na reputaci mého klienta. Takže k našemu návrhu: Požadujeme, aby slečna Fitz-Amobiová vydala prohlášení na stejném veřejném účtu, v němž odvolá své původní hanlivé vyjádření, přizná vlastní pochybení a omluví se za veškeré utrpení, které svými slovy mému klientovi způsobila. A navíc – toto je nejpodstatnější bod, a tak prosím pozorně poslouchajte – slečna Fitz-Amobiová musí v tomto prohlášení nade vši pochybnost přiznat, že zmíněnou audio nahrávku zfalšovala a můj klient nikdy nic takového neřekl.“

„S tím běžte do prdele!“

„Pipo –“

„Slečno Fitz-Amobiová,“ obrátil se k ní prosebně Hassan a trhal si za kravatu, jako by mu obtáčela hrdlo a svírala ho jako had požírající vlastní ocas.

„Výlevů vaší klientky si nebudu všímat, pane Turnere,“ prohlásil Epps. „Pokud naše podmínky splníte, jsme ochotni přistoupit na slevu ohledně peněžité náhrady, a to snížením částky na polovinu, tedy na deset tisíc liber.“

„Výborně, to je dobrá startovní pozice,“ pokývl Hassan a snažil se znovu získat kontrolu nad situací. „Pane Turnere, chcete se k předložené nabídce vyjádřit?“

„Děkuji, pane Bashire,“ vzal si slovo Roger. „Navrhované náhrady škod jsou stále příliš vysoké. Máte skutečně přehnaně nadsazené mínění o potenciálním zaměstnání vašeho klienta. Osobně ho rozhodně nevnímám jako nějak významně oslnivého a perspektivního kandidáta, a to zejména vzhledem k současné situaci na trhu práce. Mé klientce je jen osmnáct let. Jejím jediným příjmem je výnos z reklam v jejím podcastu o skutečných zločinech. Za několik týdnů navíc nastupuje na univerzitu, takže jak víte, čeká ji vysoká půjčka na školné. Ve světle těchto skutečností je váš požadavek absurdní.“

„Dobrá, tak sedm tisíc,“ řekl Epp a přimhouřil oči.

„Pět tisíc,“ opáčil Roger.

Epps krátce pohlédl na Maxe, ten sotva znatelně přikývl a pak se na židli pohodlně rozvalil. „To je pro nás přijatelné,“ oznámil Epps, „pochoptelně ve spojení s odvoláním předchozího prohlášení a omluvou.“

„Výborně, zdá se, že se někam dostáváme.“ V Hassanově obličeji se znovu objevil opatrný úsměv. „Pane Turnere, slečno Fitz-Amobiová, můžete nám sdělit, jak se k těmto podmínkám stavíte?“

„No,“ začal Roger, „domnívám se, že –“

„Nic takového,“ prohlásila Pipa a prudce se odsunula od stolu, až nohy židle zaskřípěly po naleštěné podlaze.

„Pipo,“ obrátil se k ní Roger dřív, než stačila vstát. „Co kdybychom to šli někam probrat a –“

„Nebudu nic odvolávat a nebudu lhát a tvrdit, že je to audio zfalšované. Řekla jsem o něm, že znásilňoval, protože to je pravda. Radši bych umřela, než se ti kdy omluvila.“ Vycenila na Maxe zuby a zuřivý vztek jí kroutil páteří a vzlínal z kůže.

„PANE TURNERE! Zkroťte si svou klientku, prosím!“ zvolal ostře Epps a bouchl do stolu.

Hassan mával rukama. Zjevně netušil, co by měl udělat.

Pipa vstala. „Víš, jde tu o jednu věc, Maxi.“ Jeho jméno přímo vyplivla, protože ho nedokázala na jazyku snést. „Když mě zažaluješ, pořád budu mít na své straně tu nejlepší možnou obranu: pravdu. Takže fajn, jen do toho, podej tu žalobu. Troufni si mě zažalovat a uvidíme se u soudu. A ty přece víš, jak to chodí, že? Bude se tam muset prokázat, zda je moje prohlášení pravdivé, nebo ne, což znamená, že si pěkně zopakujeme celý tvůj soudní proces o znásilnění. Stejní svědkové, výpovědi obětí, důkazy. Nepůjde sice o žádné obvinění z trestného činu, ale aspoň se všichni dozvědí, co jsi zač. Navždycky znásilňovač.“

„Slečno Fitz-Amobiová.“

„Pipo –“

Opřela se o ruce a naklonila se přes stůl. Planoucíma očima Maxe Hastingse probodávala. Kdyby tak dokázala pohledem roznítit oheň, aby mu spalil ten jeho obličej. A ona by se dívala. „Vážně si myslíš, že bys to dokázal i podruhé? Přesvědčit dalších dvanáct lidí v porotě, že nejsi stvůra?“

Max ji sjel pohledem. „Zešílelas,“ ušklíbl se.

„Možná. Tak by ses asi měl začít bát.“

„Dobrá!“ Hassan se postavil a tleskl. „Možná bychom si měli udělat přestávku a dát si čaj a sušenky.“

„Já jsem tady skončila,“ prohlásila Pipa, hodila si batoh na záda a otevřela dveře tak prudce, až narazily do zdi.

„Slečno Fitz-Amobiová, prosím, vraťte se,“ nesl se za ní až do chodby Hassanův zoufalý hlas. Zaslechla taky kroky. Otočila se. Byl to jen Roger, který si nemotorně cpal papíry do svého kufríku.

„Pipo,“ vyrazil ze sebe bez dechu, „vážně bychom se měli –“

„Já s ním vyjednávat nebudu.“

„Počkejte!“ Eppsův štekavý hlas naplnil chodbu. Advokát se k nim spěšně blížil. „Věnujte mi, prosím, minutku,“ řekl a uhladil si šedé vlasy.

„Žalobu nepodáme ještě asi tak měsíc, ano? Vyhnout se soudnímu přelíčení je pro nás všechny vážně to nejlepší. Tak o tom pár týdnů popřemýšlejte, až věci nebudou tak *emocionálně* vypjaté,“ pronesl k oběma a shlédl na Pipu.

„Já o ničem přemýšlet nemusím,“ prohlásila Pipa.

„Prosím, jen...“ Epps zašátral v náprsní kapse a vytáhl dvě čistounké navštívenky v barvě slonové kosti. „Moje vizitka,“ řekl a podával každému jednu, „je na ní i mé telefonní číslo na mobil. Trochu o tom zauvažujte, a pokud změníte názor, zavolejte mi. Kdykoliv.“

„Nezavolám,“ odpověděla, neochotně si od něj vizitku vzala a strčila si ji do nepoužívané kapsy saka.

Christopher Epps na ni chvíli upřeně hleděl se staženým obočím, jako by si snad o ni dělal něco jako starost. Pipa očima neuhnula, odvrátit pohled znamenalo nechat ho vyhrát.

„A možná ještě jednu drobnou radu,“ promluvil pak Epps, „berte, nebo nechte být, ale viděl jsem už spoustu lidí v sebezničující spirále. Sakra, však jsem jich i spoustu zastupoval. Nakonec se každému z nich podaří jediné: zranit všechny okolo včetně sebe. Nejde tomu zabránit. Takže vám naléhavě doporučuju, abyste zařadila zpátečku, než ztratíte úplně všechno.“

„Děkuji za vaši nestrannou radu, pane Epsi,“ odpověděla mu Pipa, „ale zjevně jste mě podcenil. Jsem připravená všechno ztratit, zničit sebe samu, pokud to bude znamenat, že díky tomu zničím i vašeho klienta. To mi připadá fér. A teď vám přeji krásný den, pane Epsi.“

Zářivě a zároveň šířavě se na něj usmála a otočila se na patě. Zrychlila, aby klapání bot dohnalo bušení jejího rozbouraného srdce. A tam, těsně pod tepem srdce, pod vrstvami svalů a šlach se ozýval zvuk šesti po sobě jdoucích výstřelů.

kapitola 3

Přistihl ji, jak zírá: na záplavu jeho tmavých vlasů, na bradu s malým důlkem, kam přesně zapadal její prst, na jeho tmavé oči, v nichž vesele tančil plamen z máminy svíčky s vůní podzimního koření. Jeho oči byly neustále nepochopitelně jasné a oslnivé, jako by je ozařovalo něco zevnitř. Ravi Singh zosobňoval přesný opak člověka s mrtvými očima. Ravi – její protijed. Pipa si to někdy musela připomínat. A tak ho pozorovala, vpíjela se do něj očima, aby nevynechala ani jediné místočko.

„Hej, perverzákú,“ zakřenil se na ni z gauče, „na co zíráš?“

„Na nic.“ Pokrčila rameny, ale pohled neodvrátila.

„Co přesně znamená *perverzák*?“ ozval se Joshuův nenápadný hlásek z koberce, kde Pipin bráška sestavoval cosi neidentifikovatelného z kostek lega. „Někdo mi tak řekl ve *Fortnite*. Je to horší než, no víte, než někoho poslat do pr...?“

Pipa si odfrkla a sledovala, jak se Raviho tvář panicky kroutí. Sevřel rty a obočí mu zmizelo kamsi do vlasů. Přes rameno nakoukl ke dveřím do kuchyně, kde Pipini rodiče rachtali s nádobím po večeři, kterou předtím s Ravim uvařili.

„Ehm, ne, tak hrozné to není,“ odpověděl pak tak netečně, jak jen dokázal. „Ale neříkej to, jo? Zejména ne před tvou mámou.“

„Co ale perverzáci dělají?“ Josh se zadíval na Raviho a Pipu na zlo-mek vteřiny napadlo, jestli Josh náhodou přesně neví, co dělají, a neužívá si, jak se Ravi kroutí.

„No, oni...“ Ravi se odmlčel. „Sledují lidi, ale takovým úchylným způsobem.“

„Aha.“ Josh přikývl, jako by mu vysvětlení stačilo. „Jako ten chlap, co sleduje náš dům?“

„Jo... počkat, ne!“ vyhrkl Ravi. „Váš dům žádný perverzák nesleduje.“ Ravi se prosebně zadíval na Pipu, aby mu pomohla.

„Na mě se nekoukej,“ šeptla mu se škodolibým úsměvem, „sám sis ten hrob vykopal.“

„Tak dík. Pipa Maxima Nápomocná.“

„Jo, nemohli bychom už se té nové přezdívky zbavit?“ prohlásila a hodila po něm polštář. „Nejsem zrovna její horlivý fanoušek. Můžeme se vrátit k *velitelce*? Velitelka se mi líbí.“

„Já jí říkám Pipo Lipo,“ ozval se zase Josh, „a taky se jí to nelíbí.“

„Ale hodí se to k tobě,“ pokračoval Ravi a prsty u nohou ji šfouchl do žeber. „Máš v sobě maximální objem pipovitosti, jakou by jakákoliv Pipa mohla mít. Jsi Ultra-Pipa. O víkendu tě své rodině představím jako Pipu Maximu.“

Obrátila oči v sloup a dloubla ho nohou taky, až vykřikl.

„Pipa už se přece s vašima potkala mockrát, ne?“ Josh vypadal zmateně. Zjevně se těsně před jedenáctým rokem dostal do nové fáze, v níž se snažil vpravit do jakékoliv konverzace, která v domě probíhala. Včera dokonce vyslovil názor na tampony.

„Ach, ale tohle je širší rodina, Joshi. Mnohem děsivější. Sestřenice a bratrance a taky, skoro se to bojím vyslovit, *tetičky*,“ oznámil Ravi dramaticky a u posledního slova ještě strašidelně zatřepal prsty.

„To je v pohodě,“ nedala se zastrašit Pipa, „jsem připravená. Jen si ještě párkrát přečtu poznámky a bude to ok.“

„A taky je to... tak počkat,“ zarazil se Ravi a obočí mu zakrylo oči. „Cos to říkala? Že si budeš procházet poznámkami?“

„J-jo,“ kníkla, poposedla si a tváře jí zčervenaly. Neměla v úmyslu mu to prozradit. Raviho nejmilejší koníček na celém světě bylo škádlit

ji, a tak by mu zrovna nemusela poskytovat další munici. „O nic nejde.“

„Ale jde. Jaké poznámky?“ Ravi se posadil. Kdyby byl jeho úsměv ještě o něco širší, nejspíš by mu rozpůlil hlavu.

„Ale žádné.“ Pipa si založila ruce.

Ravi se na ni vrhl dřív, než se stihla jakkoliv bránit, a okamžitě našel místo, kde byla nejlechtivější, tam, kde se krk potkává s ramenem.

„Júúú, přestaň,“ smála se Pipa, nemohla si pomoci. „Ravi, přestaň. Bolí mě hlava.“

„Tak mi pěkně pověz o těch poznámkách,“ opáčil a odmítal se nechat obměkčit.

„Dobrá,“ zalapala po dechu a Ravi konečně přestal. „Prostě... jen jsem si pár věcí zapsala, abych měla přehledně zaznamenané, co jsi mi o své rodině řekl. Jen pár detailů, abych na to nezapomněla. Takže až se pak s nimi setkám, mohla bych se jim, no víš, zalíbit.“ Odmítala se mu podívat do tváře, protože moc dobře věděla, jaký výraz ji tam čeká.

„Jaké detaily?“ zeptal se její kluk a hlas mu přetékal těžko skrývaným pobavením.

„Věci jako, no... no třeba, že tvoje teta Priya – která je nejmladší sestrou tvojí mámy – má opravdu ráda dokumenty o skutečných trestných činech, a tak by bylo fajn si s ní o nich popovídat. A že tvoje sestřenice Deeva se hodně věnuje běhání a cvičení, jestli si to pamatuju správně.“ Pipa si objala kolena. „Jo a že tvoje tetička Zara mě nebude mít ráda, ať udělám co udělám, a tak se tím nemám nechat příliš odradit.“

„To je pravda,“ zasmál se Ravi, „Zara nesnáší všechny.“

„Já vím, říkal jsi to.“

Okamžik se na ni díval a ve tváři se mu jasně zračil tichý smích. „Nemůžu uvěřit, že sis tajně dělala poznámky.“ Jediným plynulým pohybem vstal a popadl ji do náručí. Zatočil se s ní, a zatímco se snažila

protestovat, prohlásil: „Pod tím velkým drsným zevnějškem se skrývá naše malá roztomilá podivínka.“

„Pipa není roztomilá,“ zase nezbytně dodal Josh.

Ravi ji odložil zpátky na pohovku. „Tak jo,“ řekl a protáhl se, „budu muset vyrazit. Každý nemusí zítra ráno vstávat v nechutnou hodinu, aby se dostavil na svou právnickou praxi. Jenže moje holka bude jednou nejspíš dobrého právníka potřebovat, takže...“ zamrkal na ni. Přesně totéž řekl poté, co mu vylíčila, jak probíhala mediace.

Na praxi chodil teprve první týden, ale Pipa zcela jasně viděla, jak ho to baví, ačkoliv si neustále stěžoval na ranní vstávání. První den mu věnovala tričko s nápisem *PRÁVNÍK V PROCESU*...

„Tak ahoj, Joshuo,“ rozloučil se Ravi a šťouchl do něj nohou, „moje nejmilejší lidská bytosti.“

„Fakt?“ Josh se na něj zářivě usmál. „A co je teda Pipa?“

„Eh, ta je v těsném závěsu,“ odpověděl Ravi a otočil se k ní. Dal jí pusku na čelo, takže ucítila jeho dech ve vlasech, a pak – když se Josh nedíval – sklouzl rty k jejím.

„Slyšel jsem to,“ prohlásil i tak Josh.

„Půjdu se ještě rozloučit s vašima,“ oznámil Ravi. Potom se ale zarazil, otočil se a vrátil se k Pipě, aby jí pošeptal do ucha: „A taky tvý mámě řeknu, že jsi bohužel důvodem, proč se tvůj desetiletý bratr mylně domnívá, že váš dům sleduje perverzák, a že se mnou to vážně nemá nic společného.“

Pipa mu stiskla loket, jedno z jejich tajných *miluju tě*, a když od ní odcházel, musela se smát.

Úsměv jí tentokrát vydržel o něco déle, ještě když už byl Ravi nějakou dobu pryč. Opravdu. Ale jakmile Pipa vyšla nahoru a ocitla se sama ve svém pokoji, uvědomila si, že zmizel, aniž se s ní rozloučil. Nikdy nepřišla na to, jak ten úsměv přivést zpět.

Dívala se z okna na houstnoucí tmou venku a ve spáncích jí tepala bolest hlavy. Mraky se kupily blíž a blíž, až vytvořily jediný temný číhající stín. Noc. Pipa se podívala na telefon, aby zjistila, kolik je hodin. Bylo chvíli po deváté. Zanedlouho se všichni uloží do postele a ponoří se do spánku. Všichni kromě ní. Osamělý pár očí ve spícím městě, žadonící noc, aby už zmizela.

Slíbila si, že to skončí. Naposled to bylo přeci naposled. V duchu si to opakovala jako mantru. Ale přestože se i teď snažila znovu si to říct, dokonce i když si zaťatými pěstmi mnula spánky, aby z nich vyhnala tu bolest, věděla, že je to marné, že prohraje. Vždycky prohrála. A byla tak unavená, tak unavená z toho, jak s tím bojovala.

Přešla ke dveřím a opatrně je zavřela, kdyby šel náhodou někdo okolo. Její rodina se o tom nesmí nikdy dozvědět. A ani Ravi. Zejména ne Ravi.

U stolu odložila svůj iPhone mezi notebook a bachratá černá sluchátka. Otevřela zásuvku, druhou odshora po pravé straně, a začala z ní tahat její obsah: hrnek se špendlíky, smotanou červenou nit, stará bílá sluchátka, tyčinku lepidla.

Odsunula podložku na papíry a sáhla na dno zásuvky – falešné dno, které si udělala z bílé lepenky. Konečky prstů zasunula na jednu stranu a vyklopila ho ven.

Tam, schované úplně dole, ležely telefony na kredit. Všech šest pěkně srovnaných do úhledné řady. Šest telefonů, každý z jiného obchodu, koupených za hotové peníze s kšiltovkou staženou do obličeje, aby Pipu při placení nikdo nepoznal.

Telefony na ni prázdně zíraly.

Už jenom jednou a pak s tím skončí. Slíbila si to.

Natáhla ruku a vzala si mobil úplně vlevo, starou šedivou Nokii. Zmáčkla tlačítko pro zapnutí, až se jí prsty tím tlakem roztřáslly. Skrytý mezi údery jejího srdce se ozval povědomý zvuk. Telefon se rozzářil